

כנעשה על ידי הנוכרי.

לכחול עין ביום טוב שני של ראש השנה

בדף ו' נתבאר, שיום טוב שני של ראש השנה הקלו בו, שאם מת בו מת, יתעסקו ישראל בקבורתו, כביום חול.

ובדף ה' נתבאר, שנחלקו חכמים לענין ביצה שנולדה ביום הראשון של ראש השנה, אם מותר לאוכלה בשני. יש מי שאומר, מאחר שיש לחוש שבאו עדים מן המנחה ולמעלה, ושני ימים קדושה אחת הן, ביצה שנולדה בראשון אסורה בשני. ולדעת נהרדעי בדף ו', אין לחוש לכך, כי מימות עזרא ואילך לא ארע כן, שיהיה אלול מעובר, ותמיד נתקדש החודש ביום הראשון, ואם כן יום ראשון עיקר, ויום שני עושים רק מחמת שנהגו, ולכן ביצה הנולדת בזה מותרת בזה.

ומבאר בסוגינתו, שדעת **אמימר** כדעת נהרדעי, ומוסיף הוא **ואומר**, מאחר שוודאי היום הראשון הוא עיקר, והשני מחמת מנהג בלבד, הקלו בו, לעשות בו רפואה לחולה שאין בו סכנה, ולכן **מותר** לכחול עין חולה שאין בו סכנה ביום שני של ראש השנה.

אפיית פת עבה בפסח

מתחילה היו סבורים, שנחלקו בית שמאי ובית הלל אם מותר לאפות בפסח פת עבה. בית שמאי אוסרים, כי לא יוכל לשומרה שלא תחמיץ. **ובית הלל מתירים**, ואינם חוששים שתחמיץ.

ואמר רב הונא, שפת עבה שהתירו בית הלל לאפות בפסח בלא חשש שתחמיץ, היא פת **עבה עד עובי טפח**, שכן מצינו בלחם הפנים, שאסור להיות חמץ, כמו שאמרו במסכת מנחות, "כָּל הַמִּנְחָה אֶשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַה' לֹא תַעֲשֶׂה חֻמֶּץ" (ויקרא ב' י"א) לרבות לחם הפנים, שלא יהא חמץ, ולחם הפנים עוביו טפח, כשמו "לחם הפנים" שהיו לו פנים, ואין פנים פחות מטפח, ואף על פי שהיה טפח, לא היה חמץ, הרי שעד עובי טפח ניתן לעשות מצה, בלא חשש שתחמיץ.

במסכת שבת בהמצניע, גבי זה יכול וזה אינו יכול, יכול חייב, ושאינו יכול, פטור, ואף על גב דקמסייע בהדיה, מסייע אין בו ממש. [רש"י].